

nost odsouzení ku ztrátě práva volebního ve srovnání s dosavadním právním stavem rozšířena, nýbrž byla obmezena, a to potud, že může býti vyslovena tam, kde jde o dřívější trestní ustanovení, pouze v případech, ve kterých byl přípustný trest ztráty politických práv, avšak s tím dalším obmezením, že podmínkou ztráty práva volebního do obcí je, že trestný čin byl spáchán z pohnutek nízkých a nečestných. V případech však, ve kterých podle platných předpisů nebylo přípustno vysloviti ztrátu práv politických, nemůže býti vyslovena ztráta práva volebního do obcí, ani když čin byl spáchán z pohnutek nízkých a nečestných.

Poněvadž však podle ustanovení XVIII. hlavy trestního zákona v případě zločinu vraždy podle § 278 tr. z. nebyl ustanoven vedlejší trest ztráty práv politických, není přípustný trest ztráty práva volebního do obcí. Výrokem prvního soudu o ztrátě práva volebního do obcí byl proto porušen zákon a zaviněn zmatek podle bodu 2 § 385 tr. ř. Nejvyšší soud musel dbáti tohoto zmatku z úřední povinnosti podle posledního odstavce cit. §, poněvadž zmatek byl v neprospěch obžalovaných. Proto podle 1. odst. § 33 por. nov. zrušil onen výrok a pominul tento vedlejší trest.

Čís. 5245.

Slova »ač se tak státi mohlo« v § 40 zákona čís. 6/1863 ř. z. vztahují se i na případ nepokračování v zahájeném řízení.

Promlčení podle § 40 zákona o tisku není omezeno na úkony vyhledávací a vyšetřovací, které předcházejí dání obviněného v obžalovanost, nebo které předcházejí hlavnímu přelíčení.

Promlčení může býti dokonáno i nečinností zaviněnou jen soudem.

(Rozh. ze dne 13. března 1935, Zm II 420/34.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zamítl po ústním líčení zmateční stížnost soukromé žalobkyně do rozsudku krajského soudu v Novém Jičíně ze dne 15. září 1934, jímž byl obžalovaný podle § 259, čís. 2 tr. ř. zproštěn obžaloby podané naň pro přečin proti bezpečnosti cti podle §§ 5, 7, 487, 488 a 491 tr. z., pokud se týče pro přestupek podle § 6 zák. ze dne 30. května 1924 čís. 124 sb. z. a n.

Z d ů v o d ů:

Zmateční stížnost soukromé žalobkyně napadá rozsudek nalézacího soudu ze zmatečných důvodů čís. 5 a 9 b) § 281 tr. ř. Neprávem.

Podle § 40 tisk. zákona ze dne 17. prosince 1862, čís. 6 ř. z. z r. 1863, je vyloučeno další stíhání trestného činu spáchaného tiskem, prošlo-li od toho času, kdy spis byl vydán, šest měsíců a nebylo-li po tu dobu zavedeno stíhání soudem trestním proti žádnému z vinníků, ač se tak státi mohlo, anebo, nebylo-li v zahájeném řízení po takovou dobu pokračováno. V souzeném případě nejde o promlčení způsobené tím, že trestní řízení nebylo včas zahájeno, nýbrž o promlčení, zaviněné nepo-

kračováním v trestním řízení již zahájeném, po dobu šesti měsíců. Jest otázkou, zda podmínkou promlčení v tomto druhém případě je jenom uplynutí doby šesti měsíců, aniž bylo v trestním řízení pokračováno, či musí-li tu býti i další předpoklad, že tu byla možnost v řízení pokračovati. Při přečinech a přestupcích obsažených v §§ 9—25 zák. o tisku čís. 6/63 ř. z. nastupuje podle § 27 cit. z. promlčení uplynutím doby šestiměsíční ode dne, kdy byl přečin nebo přestupek spáchán nebo bylo zahájené řízení přerušeno, aniž se v něm pokračovalo. Zde zákon nepřičinil další podmínku »ač se tak státi mohlo«, jak ji stanovil v § 40 cit. zák. pro činy trestné spáchané obsahem tiskopisu. Předpoklad, že mohlo býti pokračováno v trestním řízení již zahájeném, neuvádí tedy § 40 cit. zák. výslovně, nýbrž stanoví pouze v první větě, kde mluví o zahájení trestního stíhání, že nastává promlčení, nebylo-li po dobu šesti měsíců proti vinníku zahájeno stíhání soudem trestním, »ač se tak státi mohlo«, kdežto v druhé větě, kde platí rovněž šestiměsíční lhůta promlčecí, nebylo-li po tu dobu pokračováno v zahájeném řízení, předpoklad: »ač se tak státi mohlo«, není vyznačen. Dosavadní praxe nejvyššího soudu (viz rozh. čís. 2845 býv. víd. nejv. soudu a čís. 4597 sb. n. s.) však žádala k dovršení promlčení § 40 cit. z. i v případě druhém, aby bylo lze v řízení trestním pokračovati, a nejvyšší soud nemá důvodu, aby se v tomto souzeném případě od stanoviska toho odchýlil, a to tím méně, když v tomto případě, jak bude níže dolíčeno, možnost v řízení pokračovati byla dána, takže jsou tu splněny obě podmínky promlčení v § 40 cit. z. zmíněné.

Zmatek podle čís. 9 b) § 281 tr. ř. spatřuje stěžovatelka v tom, že předpis § 40 zák. o tisku sluší vyložiti způsobem obmezujícím v ten rozum, že pokračováním v trestním řízení je rozuměti jen pokračování v trestním přípravném vyhledávání a vyšetřování, nikoli však pokračování v řízení trestním, jež následuje vydání v obžalovanost (§ 207 tr. ř.).

Stěžovatelce nelze dáti za pravdu. Předpis § 40 zák. o tisku nerozeznává, zda jde o řízení, jež předchází či následuje vydání obviněného v obžalovanost. Tam, kde zákon nerozeznává, nelze ani soudu rozeznávati mezi jednotlivými stadii trestního řízení. Pokud se snaží stěžovatelka odůvodniti svůj mylný názor poukazem, že po vydání obviněného v obžalovanost jí nepřísluší již samostatné právo stížnosti proti jednotlivým opatřením anebo usnesením soudu nalézacího, nýbrž jen zmateční stížnost proti rozsudku, nutno jí připomenouti, že stížnost takovou jí poskytuje § 15 tr. ř., že však k zamezení nečinnosti soudu bylo možno soukromé žalobkyni navrhnouti u soudu pokračování v trestním řízení, opětně navrhnouti opatření spisů, jež měly býti vyžádány, a byla by tím soukromá žalobkyně dala podnět k dalším zákrokům soudu nalézacího, jimiž by se bylo zabránilo promlčení. Ostatně může promlčení podle § 40 tisk. zák. býti dokonáno též nečinností zaviněnou jediné soudem, beze zavinění žalobcova. Právní názor stěžovatelův, že se k naplnění promlčení podle § 40 cit. z. vyžaduje vůle strany žalující, projevená třeba mlčky konkludentními činy, promlčení přivoditi, není zákonem odůvodněn, stačí nečinnost soudu, zaviněná i nedbalostí nebo opomenutím. Proti odročení přelíčení na dobu delší šesti měsíců mohl by se chrániti stěžovatel stížností podle § 15 tr. ř. a odročil-li by soud hlavní přelíčení na tak dlouhou dobu pro přetíženost soudu jinými nutnými úkony,

nenastalo by promlčení právě z důvodů, že nebylo lze v řízení pokračovati. Další názor stěžovatelčin, že, jakmile jednou je hlavní přelíčení zahájeno, nemůže, byť i bylo odročeno, nastati promlčení podle § 40 tisk. zák., nemá opory v zákoně. Není tedy, jak stěžovatelka mylně má za to, promlčení omezeno na úkony vyhledávací a vyšetřovací, které předcházejí dání obviněného v obžalovanost, nebo které předcházejí hlavnímu přelíčení. Nebylo-li pak, jak první soud zjistil, pokračováno v řízení trestním od 3. září 1932 do 10. července 1933, prošla tím šestiměsíční lhůta promlčecí, žádaná § 40 tisk. zák. k vyloučení dalšího stíhání (viz rozh. čís. 2845 vídeň. úřed. sbírky z r. 1904 a čís. 4696 sb. n. s.). První soud posoudil tudíž věc v tomto bodu správně po právní stránce a není proto výtku zmatku podle § 281, čís. 9 b) tr. ř. odůvodněna.

Čís. 5246.

Ak vinník rozbil orgánu vrchnosti zbraň, ktorá bola vlastníctvom štátu, možno čin ten kvalifikovať len za prečin poškodenia cudzej movitej veci podľa § 418 tr. z., nie však za zločin podľa § 419 tr. z.

K zahájeniu pokračovania pre prečin podľa § 418 tr. z. nestačí návrh len orgánu vrchnosti (dozorcu finančnej stráže).

(Rozh. zo dňa 13. marca 1935, Zm IV 42/35.)

Dvojčlenná hliadka finančnej pohraničnej stráže pristihla na služebnej obchôdzke obžalovaných V. K. a spol. pri pití liehovín. Ponevác bolo podozrenie, že ide o liehoviny podlúdne dopravené cez hranice, finanční dozorcovia chceli previesť ich kontrolu. Obžalovaní však hliadku napadli a odzbrojili. Mimo iných trestných činov, ktorých sa dopustili obžalovaní V. K. a I. B., tiež úplne rozbili služebné pušky oboch členov hliadky. Oznámenie o prípade učinil četníctvu iný, na veci nezúčastnený dozorca pohraničnej finančnej stráže. Súd prvej stolice uznal všetkých obžalovaných vinnými, V. K-a a I. B-u okrem iných trestných činov tiež prečinom podľa § 418 tr. z. O d v o l a c í s ú d oboch týchto obžalovaných podľa § 326, čís. 4 tr. p. sprostil obžaloby pre tento prečin s odôvodnením, že poškodení finanční dozorcovia neučinili návrh v smysle § 418, odst. 3 tr. z.

N a j v y š š í s ú d zamietol zmätočnú sťažnosť verejného žalobcu, založenú na dôvode zmätočnosti podľa § 385, čís. 1 c) tr. p.

Z d ô v o d o v :

Verejný žalobca v prevední zmätočnej sťažnosti poukazuje na to, že obžalovaní V. K. a E. B. — ako z obžaloby vychádza na javo — polámali pušky finančných strážnikov, tedy verejných úradnikov, zo msty pre ich úradné jednanie a ich jednanie vyčerpáva vlastne skutkovou povahu zločinu podľa § 419 tr. z. a čin obžalobou len mylne bol kvalifikovaný podľa § 418 tr. z., že pri skúmaní otázky, či je potrebný súkromný